

WÉBER ANIKÓ

ZUHANÓREPÜLÉS

Méliusz Juhász Péter Könyvtár
Debrecen

0000002350486

november 2.

Szia, Kinga!

Nem tudom, kinek írhatnék. Ezért választottalak téged. Bár még sosem beszélgettünk, én már láttalak. Te is az Arany János utca 6.-ban laksz. Az elsőn. Én a harmadikon. Legalábbis egészen múlt hétig az volt az otthonom. Amíg el nem raboltak...

Ádám

1.

AZ UTOLSÓ ISKOLAI NAP

október 25.

Kicsöngettek. A berregő hang betöltötte a termeket. Visszhangzott a folyosókon, a mosdókban, a menzán, és kiszűrődött az udvarra is, ahol épp ebben a pillanatban hullott le a fáról egy falevél. A szél azonban nem engedte, hogy a sárban végezze. Felkapta, és megpörgette a levegőben, így a magasból láthatta, ahogy a gyerekek iskolatáskával a hátukon kirohannak az épületből, és hazaindulnak. Kivéve azt a társaságot, amelyik a menza épülete mögött ácsorgott. A levél pont melléjük hullott le a földre, és már nem menekülhetett. Egy nyolcadikos, magas fiú előrelépett, és rátaposott.

– Na, gyerünk! – harsogta.

– Azt hiszed, nem merem megtenni? – kérdezte

Ádám.

– Ne tépd a szád! Inkább mutasd meg, mit tudsz! – válaszolta a nyolcadikos.

Olyan hangosan beszélt, hogy mindenki köréjük gyűlt, aki arra járt. Már kisebb sereg fogta közre őket. A közönség. Ádám csak így hívta a nézőket magában. Beletúrt rövid, égnek álló, barna hajába, és a suli málló, sárga vakolatára meredt. A kukák mögött, a fal mentén vaslépcső vezetett a tetőre. Ádám tudta, hogy ilyenkor gyorsan kell cselekednie. Ha habozik, gyávának hiszik. Ha lassú, jönnek a tanárok, és lekapcsolják, mielőtt még feljuthatna. Ezért egy szemvillanásnyi idő alatt a létránál tement, ledobta a földre a táskáját, és már ugrott is. Gyorsan mászott. Csak két emelet volt. Semmiség. Hipp-hopp a lapos tetőre ért. Felegyenesedett, kiállt a peremére, és lenézett az ácsorgókra. Imádkozta ezt a pillanatot. Ilyenkor mindenki őt bámulta. Az idő is megállt. Pár perccel ezelőtt még délután kettő volt, amikor véget értek a tanórák, és mindenki mehetett haza a táskában lapuló házi feladatokkal, kijavított dolgozatokkal, beírásokkal. MOST viszont nem volt se idő, se suli. Nem voltak házi feladatok, se beírások. Nem volt félelem. Csak az ég előtte, alatta, felette. Az udvar terepasztallá változott. Ádám látta az üres focipályát. A háló nélküli,

rozsdás kosárpalánkot. A homokozót, ahol alsóban hemperegtek a többiekkel. A fák lombjai szemmagasságba kerültek. Hirtelen feltámadt a szél, és magával ragadott néhány száraz levelet. Ádám figyelte, ahogy pörögtek-forogtak a levegőben, majd lehullottak a földre. Ő viszont ott maradt a magasban. Mint egy légtornász a kötélén, kinyújtotta oldalra a karját, és jött a jól ismert érzés. A kellemes bizsergés. A tudat, hogy MAJDNEM repül.

Ádám nagyon szeretett volna repülni. Mindig irigyelte a madarakat, ahogy kiterjesztett szárnyal ráfeküdtek az égre. Ha őket nézte, úgy tűnt, a repülés egyáltalán nem nehéz. Nem kell más hozzá, csak két szárny. Amikor kicsi volt, el is hitte, hogy sikerülni fog. Készített magának szárnyat papírból, és leugrott a fotel karfájáról, a fiókos szekrényről, az asztalról, és anya legnagyobb rémületére a lépcső tetejéről is. Sok prédikációt kellett meghallgatnia, és sokan kiröhögtek, mire felfogta, hogy a világ szürkébb, mint hitte. Akkor már nyolcéves volt. Egy nappal a születésnapja után anya kiskosztümben, gurulós bőrönddel a kezében kilépett a házukból, és nem jött vissza. Ádám pedig innentől új célt tűzött ki maga elé: ha nem repülhet, legalább szeretné azt érezni, hogy

szárnyal. Kilencévesen kapott egy bringát apától. Azzal száguldozott. Tízévesen lett egy gördeszkája is. Felsőben pedig már sportot űzött abból, hogy felmászott a házak tetejére, és a peremre állt. Így magas lehetett. Hatalmas. És mindenki döbbenet tekintett rá fel. A legnagyobb sikert akkor aratta, amikor a tavalyelőtti, ötödikes osztálykiránduláson az igazgatói intőtől és a haláltól sem félve átlépett a kilátó korlátján, és onnan integetett le a levegő után kapkodó tanárnőre és a csodálók se-regére. Ez az övé volt. A bringája, a deszkája és az osztály csodálata. Mint most is.

A távolban kondult egyet a harang a templom tornyában. Ádám visszatért a képzeletből a jelenbe. Negyed három. Ismét elindult az idő. Ismét eszébe jutott, hogy véget értek az órák, és ő az iskola tetején áll. Ismét csak egy diák volt, rövid, barna hajjal, különös, szürke szemekkel és átlagos magassággal. Lenézett a többiekre. Két barátja, Bandi és Attila büszkén integettek neki. A nyolcadikos srác és a haverjai meglepetten bámulták, néhány lány pedig rémülten, de elismerően. Csak-hogy jól ismerte már a közönség reakcióját. Tudta, hogy ha megszokják a látványt, ez már kevés lesz. Újabb produkciót várnak majd...

– Azt mondtad, ugrálni is mersz. Mire vársz még? Tapsra? – kiáltotta a nyolcadikos srác.

– Csak arra, hogy befogd! – ordította vissza Ádám.

– Látom, nagy a szád. Olyan óriási, hogy innen lentről is...

– Nem hazudik! – szakította félbe a srácot Bandi. – Ádámnak ez a hobbija. Hidd el! Az ötödikes osztálykirándulásunkon egy kilátóhoz mentünk. Ő simán átlépte a korlátját, és megállt a peremen. Majdnem lezúgott. Eszméletlen volt. Abigél néni visított. TÉNYLEG eszméletlen volt!

– Na és – vont vállat a nyolcadikos. – Ki mer állni a peremre. Hú, de nagy teljesítmény! Azt nem hiszem, hogy ugrálni is mer. Azt sem hiszem, hogy eddig tényleg azért hiányzott a suliból, mert múlt héten leesett egy négyemeletes háztömb tetejéről.

– Pedig ez is igaz – fontoskodott Bandi. – Te is hallhattad ma! Mindenki erről beszél reggel óta!

– A tanárok azt mondták, csak beteg volt. Torokgyulladás – biggyesztette le a szája szélét a magas srác.

– A tanárok hazudnak, hogy ne legyen botrány! – erősködött tovább Bandi.

– Aha. És miért nektek higgyek? Azt mondom, lezúgott egy tömb tetejéről? Ha tényleg négy emeletet esett, miért nem tört el semmije?

Bandi erre már nem tudott mit felelni. Felnézett Ádámról. A többiek követték a tekintetét. Várták Ádám válaszát.

– Szerencsém volt – suttogta zavartan Ádám, de ezt aligha hallották a lent ácsorgók.

A szél ismét feltámadt, és Ádám megrázkódott. Igen, igaz. Múlt héten, egyik este leesett a saját háztömbjük tetejéről. Négy emelet magasból. Ezt neki is az apja mondta el. Ádám nem tudta felidézni, mi történt pontosan. Arra sem emlékezett, hogy azon a bizonyos estén tényleg felment a tetőre. Csak annyi maradt meg benne, hogy veszekedett az apjával, és faképnél hagyta. Kirohant a lakásból, és a lépcső felé tartott. Majd teljes sötétség. Amikor magához tért, már a mentőben feküdt. Ott mondták el neki, hogy elvesztette az eszméletét a megrázkódtatástól, de később talán majd vissza tud emlékezni arra, mi történt vele.

A kórházban kivizsgálták, és két nap múlva mehetett is haza. Ma pedig már itt volt a suliban. Nem is akárhogy. Hősként. A városi napilapban

ugyanis megírták, hogy egy tizenhárom éves diák leesett egy négyemeletes ház tetejéről. Bár sem név, sem utca nem szerepelt, mindenki azonnal tudta, hogy Ádámról szól a hír. Még ezt a kalandot is megúsza. A zuhanást is. Ma Bandi egész nap a hátát veregette. Különösen a szünetekben a folyosón. Az idegen diákok megbámulták, és mutogattak rá. Várható volt, hogy az órák után odajön hozzá néhány kíváncsiskodó. Ahogy elhagyta az épületet, máris megkörményezte egy nyolcadikos srác. Majd jött a báméskodó tömeg. Mindenféle diák. Néhányukat ismerte, mert az ő évfolyamára jártak. De ott voltak a nyolcadikos fiú haverjai, és egy csomó lány is. Na meg pár osztálytársa: Bandi, Attila, Norbi és Erika.

Ádám nem okozhatott nekik csalódást. Elhessegette a negatív gondolatokat. Nagy levegőt vett, és elrugaszkodott a talajtól. Felugrott a magasba. Majd vissza a peremre. Háromszor. Lent lélegzetvisszafojtva nézték. Az egyik lány sikoltott. Egy másik visított:

- Le fog esni! Ez örültség!
- Ne vinnyogj már, Barbara! Fogd be! Idecsődítetted a tanárokat – mordult rá a nyolcadikos.

- Te fogd be, Szabolcs! Miattad ment fel! Nem érted? Ha leesik, te leszel a hibás! Inkább segíts! Segíts! – sikoltotta a lány, és felnézett. A tekintete mozdulatlanra dermedtette Ádámot. Látszott a lány szemében a félelem. Rettegett! Ádám csak bámulta Barbarát, és megfedkezett az ugrásról. Emlékeztette őt valakire. De kire? Olyan érzése támadt, mintha elfelejtett volna valami nagyon fontosat... de nem tudta felidézni, mi az. Ádámra hirtelen rátört a hányinger. Elkapta a tekintetét, hátrált a peremtől, és előregörnyedve megfogta a hasát, de az émelygés nem múlt el. Nem akart már repülni. Le akart jutni a többiekhez. A létránál termett, és kettesével szedte a fokokat.

Ahogy a fűbe ugrott, leszegte a fejét. Azt hitte, vesztett. Azt hitte, kiröhögik majd, amiért így lemenekült a tetőről. De senki sem nevetett. A rosszullétét észre sem vették. A távolba meredtek, az iskola kapujára, ahol megjelent két tanár. Azt gondolták, Ádám is azért jött le, mert meglátta Abigél nénit és Józsi bácsit. A két tanár azonban távolodott. A veszély elmúlt. A lányok megszeppenve néztek fel Ádámra, Bandi pedig már mellette is termett.

– Az én haverom. Eszméletlen volt! – harsogta Bandi elégedetten, és megveregette Ádám hátát.

– Hazamegyek! – nyögte Ádám még mindig émelyegve, és már el is fordult a nézőközön-ségétől.

– Jó, akkor... majd holnap! – nézett utána meglepetten Bandi.

– Csá! – intett Attila.

Ádám erőtllenül visszaintett, majd felkapta a táskáját, és átvágott az udvaron a kapu felé. Szeretett volna minél előbb elhúzni innen. Szerencsére senkinek sem tűnt fel, hogy rosszul lett. Azt hitték, csak megunta az egészet. Már befordult az utcájukba, mire csökkent a hányingere. Az Arany János utca három egyforma dobozház-ból állt. Mindegyik négyemeletes volt, és mindegyikben ugyanolyan kétszobás lakások várták a lakókat, egy kis terasszal, ahol teregetni lehetett. Ádám felnézett a saját erkélyükre. A szél belekapott a száradó pólóiba. Mintha még a ruhái is repülni akartak volna. Minél messzebb innen! A harmadik emeletről az elsőre siklott a tekintete. Hátha Kinga már itthon van. Náluk muskátlik és kerti székek voltak a teraszon, és Kinga néha kiült ide a fülhallgatójával a fején. Máskor a lépcsőház

előtt ácsorgott, várva a barátait, hogy együtt menjenek az edzésre. Ádám még sosem beszélt vele, nem is egy suliba jártak. Kinga egy magániskola tanulója volt. Viszont egyidős lehetett Ádámmal, aki már sokszor elhatározta, hogy megszólítja. De mindig akkor érzett magában elég bátorságot, amikor a lány nem volt sehol. Most sem tűnt fel, és Ádám csalódottan lépett be a lépcsőházba, ahol fejbe vágta a szokásos szag: a lakásokból kiáradó ebéd illatának és a felmosószer bűzének a keveréke. Kati néni ma tökfőzeléket készített a földszinten. Valaki rántottát süített. Már a másodikon érezni lehetett. A harmadikon pedig tovább erősödött a szag. Ez tőlünk jön – kapcsolt Ádám, ahogy benyitott a lakásba.

– Szia! – üdvözölte apa a tojásos serpenyővel a kezében.

Ádám intett felé, majd ledobta az előszoba közepére a hátizsákját.

– Bent leszek! – mondta.

– Nem vagy éhes? Elég volt a menzán az ebéd?

– Ja.

– Volt ma valami a suliban? – hangzott apa újabb kérdése, de erre már nem érkezett felelet. Csak a kisszoba ajtajának csapódását lehetett hallani.

Ádám levetette magát az ágyára, és bekapcsolta a tévét. Bár azt nem tudta felidézni, hogyan esett le múlt héten a ház tetejéről, arra emlékezett, hogy mielőtt kihúzott a lépcsőházba, apával összevesztek. A szokásos témán. Anyán. Mert anya öt éve fogta magát, és elment. Csak úgy kísétált az életükből a gurulós bőröndjével, mint-ha egy plázát hagyna ott, ahol nem tetszik neki a leértékelt áru. Legalábbis apa így mondta. Anya külföldre költözött, ahol új munkát kapott. Meg új életet. Állítólag fantasztikus állása volt. Legalábbis az e-mailekben ezt írta haza Ádámnak. Apával sosem beszélt. Csak Ádámmal. De őt is csupán henteente egyszer hívta fel telefonon. Mert anyának annyi dolga volt: workshopok, meetingek várták, meg az új családja. A férje, valami ügyvéd fickó, meg egy kerekfejű, kétéves kislány, akiről anya bekeretezett fotót is küldött Ádámnak. Hogy lássa, milyen a féltestvére. Ádám fintorgott, és kerettestül kidobta a képet a kukába. Bezzeg azt nem kérte, hogy Ádám is küldjön fotót magáról. Őt nem akarta megmutatni a kis huginak?

Múlt héten is erről volt szó, amikor Ádám összeveszett apával, és leesett a tetőről.

– Anya szégyell minket, ugye? – kérdezte Ádám apától azon a bizonyos estén.

– Baromság. Anyád nem szégyell, hanem leszar minket – morogta az újság mögül apa.

– De miért? Az új családját nem szarja le! – macskodott Ádám.

Apa nagyon lassan összehajtotta az újságot, és Ádámra nézett.

– Szégyell minket! – ordította Ádám. – Azért ment el. Azért nem kér fotót rólam.

– Elég volt! – húzta össze a szemöldökét apa.

– De...

– Ezt már sokszor megbeszéltük.

– Mindig csak kifogásokkal és hazugságokkal etettél! – üvöltött tovább Ádám. – Anya azért ment el, mert elégedetlen volt velünk. Most nagy házban él, ügyvéd a férje, végre kislánya született. Itthon csak én voltam, meg te, aki jegyellenőr...

– Azt mondtam, ELÉG volt – csapta le az újságot az asztalra apa.

Ádám egész testében remegett. Miért nem valla be apa? Miért nem ismeri be? Őt akarja megvédeni az igazságtól, mintha még kis pisis lenne? Már tizenhárom éves!

– Tök mindegy, mit mondasz! Szégyell minket, és kész! – kiáltotta Ádám, majd kirohant az előszobába, leakasztotta a kulcsosomót a kampóról, és kilépett a lépcsőházba.

Ennyire emlékezett az estéből. Hiába erőlködött, semmi más nem jutott eszébe. De a folytatást könnyen ki lehetett találni. Valószínűleg felment a tetőre megnyugodni, mint mindig. Tavaly, amikor a házakat szigetelték, rájött, hol a feljárat. Azóta sokszor járt ott a sötétben, amikor már nem vehette észre senki. De sosem esett le eddig. Most vajon miért veszítette el az egyensúlyát?

Ádám próbált visszaemlékezni, de megfájdult a feje. Gépiesen kapcsolgatta a tévén a csatornákat. A vacsorát is az ágyán ette meg. Észre sem vette, mikor aludt el. Csak éjfélkor riadt fel. Kivételesen nem az alsó szomszéd bömbölő rádiójára, és nem is a kutyákra. Egy lány sikolyát hallotta. Ádám felült az ágyban, és körbenézett. Valaki TÉNYLEG sikított? Vagy csak álmodta? Kirázta a hideg. Szinte öntudatlanul kimászott az ágyból, és felöltözött. Lábujjhegyen kiment az előszobába, és kinyitotta az ajtót. A lépcsőház sötét volt. Nem mert villanyt kapcsolni. Inkább tapogatózva haladt. A pince folyosójáról vitt a lépcső a tetőre.

Két perc alatt kint volt. Ádám a peremig sétált, és lenézett a lámpafényes utcákra. Már nem fúj a szél. A fák mozdulatlanul álltak és felfelé nyújtózkodtak, mintha ágaikkal ők tartanák meg a sötét égboltot. Minden olyan békés volt. A házak, az ablakok, a parkoló kocsik, a játszótéri csúszdák és hinták is elfelejtették már, hogy múlt héten szirénázó mentő érkezett az Arany János utcába. Ádám is elfelejtette. Csak annyi volt a különbség, hogy ő emlékezni akart rá.

Éjjel egy óra is elmúlt már, mire visszafeküdt aludni. Reggel úgy ébredt, mint akit fejbe vertek. Álmos volt. Nagyon. Mégis öltözni kezdett. Első óra irodalom lesz. Majd bambul ki a fejből a hátsó padban.

Ádám felvette a pólót, ami tegnap még a teraszon száradt. Kilépett az előszobába, és belebújt a tornacsukájába. Már a kilincsen volt a keze.

- Mentem! – kiáltott be a konyhába apának.
- Nem. Nem mész – jött a válasz az újság mögül.
- Tessék? – kérdezte értetlenül Ádám.

Apa lassan, nagyon lassan összehajította az újságot.

- Nem mész többet az iskolába – mondta.

2.

ÚTON AZ ÚJ OTTHON FELÉ

október 26.

Ádám földbe gyökerezett lábbal állt a megkopott linóleumpadlón, és apára bámult. A fejében versenyre keltek a gondolatok. Anya külföldre akarja vinni? Megint történt valami, amire nem tud visszaemlékezni? Megjött a kórházból a vizsgálatok eredménye, és mégis baja esett, amikor lezuhant a tetőről? Súlyos beteg? Ádám egyik kérdést sem merte hangosan feltenni. Várt. Az is lehet, hogy apa csak viccel. Bár nagyon régen hallotta viccelődni...

– Elutazol – mondta.

Ádám ideges lett. Miért kell apának mindig ilyen szűkszavúan fogalmaznia? Miért nem tud egy értelmes, hosszú magyarázatot kinyögni? Anyának is biztos ebből lett elege... Ádám ökölbe szorította a kezét.

– Hova utazom? – kérdezte.

Apa olyan arcot vágott, mint a nagy, dorgálós-fejmosós beszédek előtt. Megköszörülte a torkát.

– Ez egy olyan intézmény, ahol... szóval... embert faragnak belőled. Sokkal többet tanulhatsz majd, mint máshol. Irigyellek, hogy ilyen lehetőséget kaptál. Bentlakásos. Vannak hálórészek, tornaterem, galéria, könyvtár... azt hiszem, még mozi is. Lesznek óráid, mindenféle érdekes foglalkozásod. Edzésekre járhatsz. Új barátokat szerezhetsz...

– Te meg mi a szarról beszélsz? Mi ez az üres duma? – fakadt ki Ádám. – Én nem akarok új sulit, meg új barátokat!

– Ez nem vita tárgya. Már eldöntöttem.

– A hátam mögött? És csak úgy felvettek?

– Igen. Felvettek. Elküldtem az eredményeidet, írtam rólad jellemzést, és hidd el, rengeteget fizettek azért, hogy oda járhass.

– Azt hittem, nincs pénzünk... Csak nem abból, amit az új kocsira gyűjtöttél? Tök fölösleges erre költened. Tök fölösleges erőlködnöd. Már tizenhárom éves vagyok. Nem parancsolgathatsz! Nem megyek.

– Már mondtam, hogy nincs választásod. Később hálás leszel érte.

– Ez baromság! Ne vakíts! Nem leszek hálás! – ordította Ádám. Megint elvesztette a türelmét. Apa viszont csak állt mozdulatlanul, nyugodtan. Ádámot ez még jobban ingerelte. Apa ismét megköszörülte a torkát.

– Akkor is elmész. Kiskorú vagy, aláírtam a papírokat, oda kerülsz legalább...

– Legalább? Legalább meddig? Egy évig?

Apa hallgatott.

– Egészen általános iskola végéig?

Apa lesütötte a szemét. Ádám levegő után kapkodott. Mintha belökték volna a háborgó tengerbe, és neki küzdeni kellene az életéért.

– Azt akarod mondani – lihegte –, hogy egészen érettségiig lehet maradni?

Apa bólintott. Ádám fejéből kiröppentek a gondolatok. Csak ürességet és sötétséget talált a helyükön. Még egy legutolsó próbálkozást tett...

– Nem kényszeríthetsz. Én egy lépést sem teszek...

– Nem is kell. Kocsival jönnek érted. A ház elé. Tulajdonképpen már itt is vannak.

Ádám maga sem értette, miért nem harcol tovább. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy lefegyverzett katona, aki a földre dobta a puskát. Csak

állt az előszobában, és meredten bámulta a linóleumpadló rózsáit. Anya választotta ezt a padlót. Már megkopott. Elkezdte számolni rajta a szirmokat, miközben apa besietett a szobájába, és az utazótáskába dobálta fia ruháit. Pólókat, zoknikat, nadrágokat, pulcsikat. Amikor végzett, visszasietett a konyhába. Egy béna kísérletet tett Ádám megölelésére, de a mozdulat félbemaradt. Együtt mentek le a lépcsőházban a bejáratig. Egészen eddig Ádám reménykedett, hogy az egész valami tévedés, álom, átverés. A kocsiban azonban tényleg ott állt. Csúciszuper járgánynak tűnt. Máskor Ádám élvezte volna, hogy beleülhet. Most azonban semmit sem vett észre a színén és a nagyságán kívül. Kék volt. Sötétkék. Óriási.

A sofőr mellett egy öltönyös fickó ült. Amikor meglátta az érkezőket, kiszállt, és kezét fogott apával.

– Arra nem lesz szükség – mutatott a táskára. – Mindenki egyenruhát hord, és minden felszerelést megkap majd a fiú, amire csak szüksége lehet.

A táska tehát maradt. Ádám előtt kinyitották az ajtót, és ő, mint egy alvajáró, beült a hátsó ülésre. Amikor beindult a motor, megfordult, és apára

nézett, aki ott állt a hatos számú lépcsőház előtt a táskával a kezében.

– Mit mondott neked apád? Hova viszünk? – fordult hátra az öltönyös férfi, aki az anyósülésen foglalt helyet.

Ádám próbálta összeszedni a gondolatait. Olyan érzése volt, mint azokon a reggeleken, amikor már félig fent vagyunk, de még kényszerítünk kell magunkat arra, hogy kinyissuk a szemünket. Ádám is próbált jelen lenni ebben az új valóságban. Ebben az idegen autóban.

– Semmit. Semmi értelmeset – morogta.

Az öltönyös elmosolyodott.

– Fantasztikus hely az Erőd.

– Erőd? Valami katonasuli?

Az öltönyös felnevetett.

– Nem. Dehogy. Nem az – kacsintott Ádámra. – Szeretni fogod, hidd el! Én imádom az Erődnek dolgozni – mondta. Vagy hazudta. Ezt Ádám nem tudta eldönteni.

Több szó pedig nem is hangzott el. Ádám kibámult az ablakon, és a tájat figyelte. Fák, házak. A belváros forgataga, majd a nagy, terpeszkedő üzletközpontok, ipari park. Piros, zöld, sárga,

barna lombok. Erdők. Szürke utak. A várost elhagyták. Ezek szerint máshol van az az iskola. Vagyis erőd... Milyen hely lehet? És miért kell neki odamennie? Anya meggondolta magát, és külföldre akarja vinni, apa pedig inkább elrejtí a világ végén, csak hogy ne mehessen el anyával? Megjött a kórházból a vizsgálatok eredménye, és mégis baja esett, amikor lezuhant a tetőről? Ezért viszik el valahova meggyógyítani? Apának is eleget belőle, mint anyának, és új életet akar kezdeni nélküle?

– Mindjárt ott vagyunk – szakította meg a csendet az öltönyös fickó.

Ádám az utat fürkészte. Áthaladtak még egy városon, aztán mezők és dombok jöttek. Épület sehol. Hova viszik?

– Látod? Ott van! – mutatott előre az öltönyös. Ádám a kijelölt irányba nézett. Figyelte a fület, a zöld mezőt, és amikor már azt hitte, átverték, a domb tetején felbukkant egy apró torony. Mintha csak egy makett lett volna. Egyáltalán nem tűnt valóságosnak a kocsiból.